

Neděle 5.9.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mt 6,25-34: „Proto vám pravím: *nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?*“

Na začátku září spolu s dětmi a mládeží zahajujeme nový školní rok. Připomínáme si, že Bůh je s námi všude (ve škole, v práci, doma, v nemocnici nebo na cestách) a že Mu můžeme důvěřovat. Proto se modlíme za děti ve školách a prosíme za ty, kteří chodí do práce. S naším Pánem se učíme mluvit o všech věcech, i o těch nejosobnějších. V různých situacích prožíváme, že nás Bůh slyší a že nám přichází na pomoc. Modlíme se za zkoušení, diktáty a písanky ve škole, voláme k Bohu, když přijdeme o práci, prosíme o sílu a moudrost, když se nám nedaří v podnikání a v životě tak, jak bychom si představovali. Jak daleko jsme ochotni jít ve své důvěře k Bohu? Spoléháme na Boží dobrotu a milost opravdu ve všem? To jsou otázky, které nás napadají nad dnešním biblickým textem. Takovým „testem“ pro naši víru jsou situace, o kterých mluví Ježíš.

1. Správné životní zaměření

Ve svém známém Kázání na hoře předkládá Pán Ježíš svým posluchačům souhrn svého učení a vyzývá všechny k rozhodnutí. Vysvětluje, že nikdo nemůže sloužit 2 pánům a že je třeba se ptát, kdo je hoden naší důvěry a oddanosti. Dále říká, že shromažďovat poklady na zemi anebo ukládat poklady v nebi, není totéž. Nemáme se rozhodovat jen podle toho, co je pro nás v konkrétní chvíli výhodnější, ale také přemýšlet nad tím, jaký to má smysl a co má význam pro náš celý život/ celou budoucnost. Ježíš Kristus takto předkládá svým posluchačům některé možnosti, krátce je okomentuje a pak povzbuzuje ke správnému rozhodnutí. Jenom tehdy, když pochopíme, jaký je rozdíl mezi „*shromažďováním pokladů na zemi*“ a „*ukládáním si pokladů v nebi*“, když porozumíme tomu, jaký je rozdíl mezi službou Bohu a službou *mamonu*, jsme připraveni se dobře rozhodnout...Pak nás nepřekvapí ani další téma a budeme rozumět tomu, o čem mluví Ježíš, když říká „*nestarejte se*“. Když se podíváme na poslední verše 6.kap. (32,33), pak zjistíme, že Pán Ježíš vycházel z toho, že všichni lidé něco hledají a za něčím v životě jdou. Tak jsme stvořeni, že musíme pro něco žít, mít něco, co dává našemu životu smysl. Takovému životnímu cíli, nejvyššímu dobru nebo životnímu poslání zasvěcujeme svůj život. Na to ukazuje Ježíš, když mluví o tom, že *pohané hledají své věci a křesťané/Jeho učedníci hledají nejprve*, na prvním místě a především něco jiného, *Boží království*. Jistě že to je velké zjednodušení, když Ježíš redukuje životní cíle na 2 alternativy. Jako příklad životního zaměření pohanů, které neschvaluje, zmiňuje Ježíš starost o jídlo, pití a oblečení. Naopak jako správné životní zaměření uvádí hledání Božího království a Jeho spravedlnosti. Proto o Ježíšových učednících platí, že se nechovají jako pohané, ale úplně jinak: nestarají se nejdřív o své věci, ale myslí hodně na Boha a Jeho vládu/zájmy/vůli.

2. Starost versus důvěra v Boží dobrotu, lásku a péči

Když slyšíme Ježíšova slova, jsme asi vnitřně rozpolceni. Na jedné straně s Ježíšem souhlasím. Uvědomujeme si, že má pravdu, že *život je skutečně víc než jídlo*. Proč bychom si měli dělat starosti? Copak se potřebujeme starat o to, co bude zítra, když každý den máme starosti nad hlavu? Jak by to bylo nádherné, kdybychom mohli žít jako ti nebeští ptáčci a jako ty polní lilie! Jak bychom byli šťastní, kdyby z našeho života zmizely starosti a kdybychom nemuseli ve dne v noci myslet na naše každodenní potřeby...Jenže pak si uvědomíme, že se to tak úplně brát nedá. Vždyť nejsme ani ptáčci ani lilie, i když Pán Bůh má mezi námi některé

pěkné ptáčky a nejednu křehkou květinu☺. – Jak máme tedy rozumět slovu Ježíše Krista, který ve svém kázání třikrát opakuje totéž: „*Nemějte starost: o svůj život, o jídlo, o zítřek*“? Víme dobře, že žijeme ve světě, ve kterém se všichni starají. A kdo se nestará, o tom si druzí myslí, že je lehkomyšlný, nezodpovědný anebo blázen. Všechno se točí právě jen kolem našich každodenních potřeb! Supermarkety se předhánějí v nabídkách dobrého jídla a pití a my nevíme, jestli máme jít do Billy, do Kauflandu, k Albertovi, k Lidlovi, do Tesca, do Penny nebo do Hypernovy. Kdo se v tom má vyznat?! A pak to oblečení a další a další potřeby a auta a chaty a dovolená. Nic jiného než naše každodenní potřeby! V tom je právě podstata starosti, že stále dokola přemýšlíme nad různými možnostmi a nemůžeme si vybrat a nevíme, co by bylo lepší a výhodnější... Naše lidské starání je projevem strachu o život, o budoucnost, projevem obavy, že snad o něco přijdeme... To je hlavní téma a hlavní zájem většiny lidí. Pán Ježíš vystihl už kdysi dávno velice přesně, co člověka nejvíce zajímá a za čím se nejvíce honí. Tudy cesta Ježíšových lidí tedy nevede.

3. V Boží škole

Ustaranost a honba za zabezpečením života nemá být životním cílem Božích dětí. Bůh má pro člověka vyšší a vznešenější cíle. Na příkladu ptáků a květin Ježíš ukazuje, že nebeský Otec, který se stará o své stvoření, dokáže stejně dobře nasytit a oblékat nás, své děti. Proto se nemáme zbytečně starat a více máme důvěřovat Pánu Bohu. *A jak krmí Bůh ptáčky?* Tak že opatřuje v přírodě prostředky k jejich obživě. *A jak „obléká“ Bůh květiny?* Ne nějak zázračně, ale životním procesem, který vypůsobil a při němž berou květiny výživu ze slunce a z půdy. Stejně je to s námi lidmi. Nemůžeme se uvelebit na gauči, chytat lelky a přitom si opakovat, že se Pán Bůh postará. Pán Bůh připravuje podmínky a dává své dary, ale my musíme spolupracovat. Musíme chodit do práce a vydělávat. Pán Ježíš chce, abychom důvěřovali svému Bohu. Ale Jeho pojetí víry není ani naivní ani primitivní. Ježíš chce, abychom se poučili z toho, co vidíme ve stvoření. Měli bychom tedy vědět, že nás Ježíš varuje před ustaraností, která pramení ze strachu a je projevem nedověry. Svým vyučováním nám ale také ukazuje správnou cestu, vede nás do Boží blízkosti, povzbuzuje k důvěře v Boží lásku a zve na cestu následování, angažovanosti pro vznešené cíle Božího království. – *A jak je to s budoucností?* To se taky hodně staráme. Udělám maturitu? Dostanu se na školu? Jak to bude s prací? Jak to budu zvládat v důchodu? Všechny starosti můžeme svěřit svému Bohu a věřit, že nás povede, že pomůže, že dá sílu, odvalu... V novém školním roce nejdeme všichni do školy. Ovšem jako křesťané si nad Bibli doma nebo pod kazatelnu v kostele stejně připadáme jako takoví „věční“ studenti. Ještě nevíme zdaleka všechno, ještě se musíme v životě učit, ještě potřebujeme další Ježíšovy rady, abychom „nepropadli“, abychom různé životní situace dobře zvládali... Hospodářská krize, o které se začalo před 2 roky mluvit, se už dávno stala realitou, ve které žijeme. Nevíme, jak se bude dařit nové vládě moudře a odpovědně hospodařit. Nevíme, jak to zvládneme v rodinách, když se nás hospodářská krize citelně dotýká a slyšíme, kde nás to všude postihne. *Ale jedno víme:* jako děti dobrého nebeského Otce, jako učedníci Ježíše Krista se nemusíme bát a nemáme starat víc než je třeba. Náš Bůh ví, co potřebujeme. On má pro nás své dary, On nám pomáhá se k nim dostat, On chce Ježíšovým slovem probudit v našem srdci důvěru, že to s Jeho pomocí zvládneme. *Navíc:* Bůh nás chce přitáhnout ke svému dílu. Chce nám ukázat, že zaujetí pro evangelium, misijní nebo diakonická služba a další formy křesťanské pomoci dají našemu životu smysl, hloubku a naplnění, po kterém toužíme. Naslouchejme pozorně Ježíšovým slovům také v novém školním roce a učme se od Něho, co znamená důvěřovat Bohu, milovat, pomáhat. (4.9.2010 – B. Kaleta)